దృశ్యకావ్యం

- టి.ఎస్.ఎ.కృష్ణమూర్తి.

సిలికానాంధ్ర-రచన కథల పోటీలో
ప్రోత్సాహక బహుమతి పొందిన కథ

షూటింగ్ ముగిసింది.

పోస్ట్ షూటింగ్ వర్కులో నా ఇంపార్టెన్సు అంతగా ఉండదు. నా డైరక్టరు, అసిస్టెంట్లు చూసి రమ్మంటే కాల్చి వచ్చే వాళ్ళయినందువల్ల నేను లేకపోయినా నా కొచ్చే ఇబ్బంది అంటూ ఉండదు. పైపెచ్చు రిలీజ్‌కు అనువయిన మంచి తేదీలు కూడా దగ్గర్లో మాత్రం లేవు.

రఘురాం పనికూడా దాదాపు అలాగే ఉంది. అందుకే....

"మనం ఓ సారి రాజారావును కలసి వద్దాము!" అన్నాను.

వెంటనే అర్థం కాలేదేమో... ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.... ఆపైన అర్థం అయిందేమో... గబగబా నవ్వేశాడు.

" ఆ పిచ్చతడ్ని చూడడానికి అంతదూరం వెళ్ళాలా?" అన్నాడు నవ్వుతూనే.

రాజారావును పిచ్చివాడుగా భావించే వాళ్ళు చాలామందే ఉన్నారు కాబట్టి నాకేం బాధనిపించలేదు. మంచితనం... ముఖ్యంగా.... మనిషితనం కాస్త మోతాదు మించిన వాళ్ళు సగటు మనుషులకు పిచ్చి వాళ్ళుగా కనిపించడంలో ఆశ్చర్యం లేదు.

అందుకే నెమ్మదిగా అన్నాను. ....

"నీవు పిచ్చివాడని భ్రమలో ఉన్న మన మిత్రుని తాలూకు మాస్టర్‌పీస్ ఇన్ని రోజులయినా ఆంధ్రదేశంలో సంపూర్ణ భారత దేశంలోనే కాక అన్యదేశాలలో కూడా అక్కడక్కడ ఇంకా ప్రాణం పోసుకుంటూనే ఉంది కదా? ఇదెలా సాధ్యమంటావ్ ?"

రఘురాం నవ్వు ఆగిపోయింది. తనే కాదు... నా ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పగలవారు నా పరిధిలో మాత్రం లేరని నాకు తెలుసు.

"మనం అంత దూరం వెళ్ళి అతన్ని చూసినందువల్ల కలిగే ఇన్స్పిరేషన్ మాత్రం తప్పకుండా మన భావాలకు భవిష్యత్తులో ఉపయుక్తం అవుతుంది!" అన్నాను.

"నీ ఇష్టం!" అనేశాడు రఘురాం. రాజారావును చూడాలనే కోరిక అంతర్గతంగా తనలోనూ ఉంటుంది కదా?!

డిన్నర్ ముగించి గంటయినా కాకమునుపే రఘురాం నిద్రపోతున్నాడు. చీకటిని దూసుకు పోతున్న రైల్లో పడుకున్న నాకు నిద్రరాక పోగా.. నా ఆలోచనలు వెనక్కి వెళ్ళటం మొదలు పెట్టాయి...

ఆంధ్ర దేశంలోని చెరో మూలనుండీ సినీమా పిచ్చితోటే ఆ మహానగరం చేరిన వాళ్ళమే ఇద్దరం. అందుకే ఒకరిమీద ఒకరికి అభిమానం. మొదట్లో ఒకే గదిలో ఉండే వాళ్ళం.. ఆనక ఒకే ఇంట్లో... ఆపై ఒకే అపార్ట్‌మెంటులో కలిసి గడిపాము... నేను నా కుటుంబాన్ని తీసుకు వచ్చేవరకూ!

అంత సన్నిహితముగా ఉన్నా ఒకరి భావాలూ, అభిప్రాయాలూ మరొకరితో కలిసేవి మాత్రం కాదు. ఎవరి ఆలోచనా విధానం వారిదే.. సమాంతర రైలు పట్టాలలాగా!

ఇద్దరికీ హీరో లక్షణాలున్నా, ఇద్దరందేశంలో పేరు మోసిన రెండు ఫిల్మ్ ఇన్స్టిట్యూట్‌లలో శిక్షణ పొంది వచ్చిన వాళ్ళమే అయినా..... ఒక్కరయినా... హీరో కాదుకదా కమేడియన్ అయినా కాలేక పోయాము.

రంగు రంగుల చీకటిని చాలామేర అనుభవించాక ఇద్దరం కూడబలుక్కుని ఊర్ల కెళ్ళి దొరికినంత మేరా డబ్బు పట్టుకు వచ్చాము.

నేనయితే పది కాలాలపాటు సంరక్షించగలనని నమ్మి మా పెద్దవాళ్ళు నాకిచ్చిన పూర్వీకుల మేడా, ఆకు తోటా

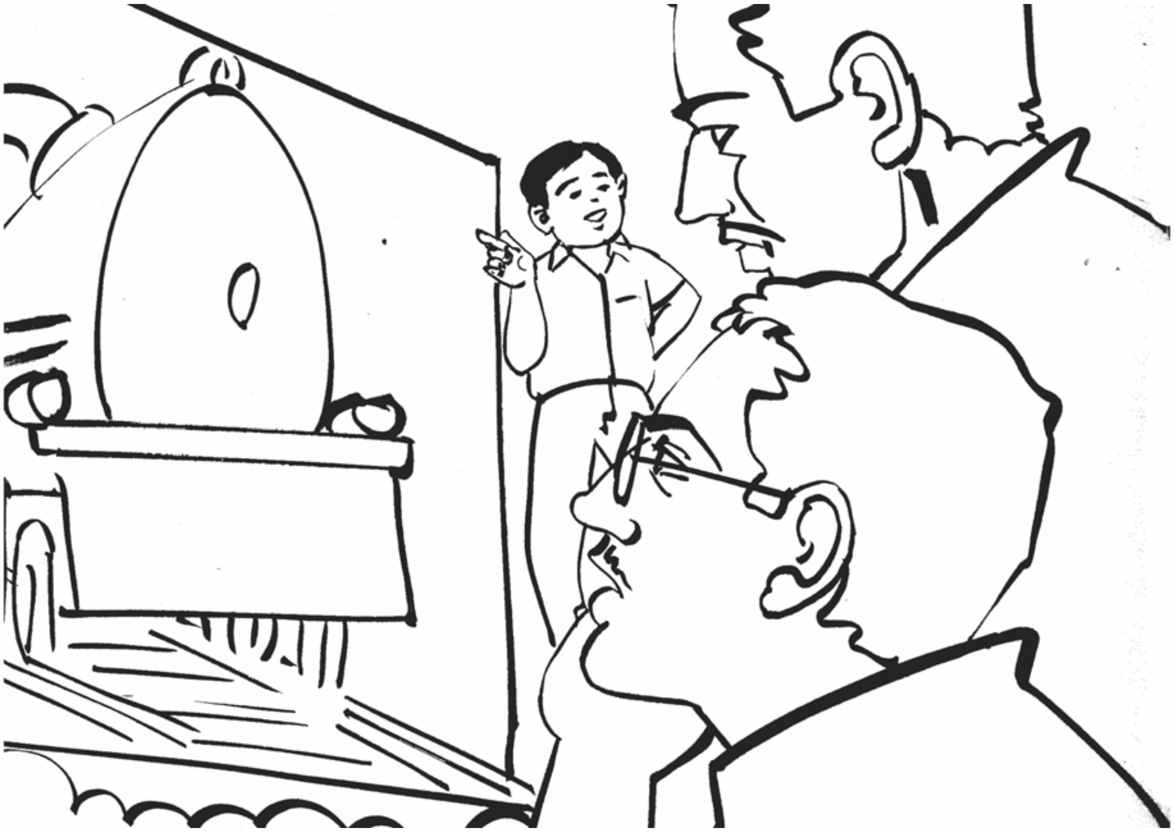

తెగనమ్ముకుని వచ్చాను. రాజారావు తన వాటా పొలంలో సగానికి పైగా అయిన కాడికి ధారపోసి వచ్చాడు.

మొదట ఇద్దరం కలిసే ప్రయత్నించాలనుకున్నాం... కానీ.. ఎదురుదెబ్బ తగిలితే ఇద్దరం చేతులెత్తేయాల్సి వస్తుందనే ఆలోచనతో ఎవరి ప్రయత్నాలు వారు ప్రారంభించాం.

నా అదృష్టాన్ని పరీక్షించుకుంటూ అప్పటికే అరవంలో అదరగొట్టిన ఓ సినీమా కథకు అగ్రిమెంటు చేసుకుని లో బడ్జెట్ ఫిల్ముగా రీమేక్ చేస్తూ నిర్మాత రూపం దాల్చాను. రాజారావు ఇంకా ఓ అడుగు ముందుకు వేసి ఓ కథ, దానికి మాటలు, స్క్రీన్ప్లే అంతా తనే వ్రాసుకుని దర్శక నిర్మాతగా కూడా అవతారం దాల్చడానికి సాహసించాడు.

ప్రజల నాడిని పట్టుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ నేను చేసిన కొత్తరకం ప్రయత్నం సక్సెస్ అయిందనే చెప్పవచ్చు. డిస్ట్రిబ్యూటర్ల స్పందన అనుకున్న దానికన్నా ఎక్కువగా ఉండడమే కాక నా సినీమా పాతిక, ఏభయి, వందరోజుల మైలు రాళ్ళను సునాయాసంగా దాటేసి నాకో గుర్తింపునూ, నాలుగు రూపాయలనూ తెచ్చి పెట్టేసింది.

రాజారావు చేసింది కూడా నా దృష్టిలో చాలా గొప్ప ప్రయత్నం! ప్రపంచమంతా గొప్ప వేగంతో ఒకటి రెండు దశాబ్దాలు ముందుకు దూసుకుపోయే ప్రయత్నాలలో ఉండగా... తను మాత్రం తన సినీమాతో ప్రేక్షకులను నెమ్మదిగా రెండు మూడు దశాబ్దాలు వెనక్కి తీసుకు వెళ్ళడానికి సాహసించాడు. మానవ సంబంధాలను తోసిరాజని దూసుకుపోతున్న మనిషిని కాస్త ఆపి, కొద్దో గొప్పో ఆలోచించుకోవడానికి అవకాశం ఇచ్చే ప్రయత్నం చాలా లోతుగా చేశాడు.

అయితే డిస్ట్రిబ్యూటర్లు ఆ సినీమాను రిస్క్‌గా భావించడంవల్ల రాజారావుకు మొదటి దెబ్బ అక్కడే పడింది. అంతేగాక అతని ప్రయత్నం బాక్సాఫీస్ దగ్గర ఘోరంగా విఫలమైంది. ఆ సినీమాకు ప్రజలలో మంచి టాక్ వచ్చింది కానీ డబ్బు రాలేదు. ఆ సినిమా అతనితోపాటు డిస్ట్రిబ్యూటర్లనీ దెబ్బతీసిందన్నది వాస్తవం.

మిత్రుల మధ్య ఆ విషయం చర్చకు వచ్చినపుడు రఘురాం నిక్కచ్చిగా అనేశాడు.....

"ఏముంది అందులో? ఓ రొమాంటిక్ డాన్సులేదు, అదరగొట్టే ఫైట్స్ లేవు, కాస్ట్లీ కాస్ట్యూమ్స్ అస్సలు కనపడవు... కనీసం లేటెస్ట్ ట్యూన్స్‌తో పాటలు కానీ స్పీడ్ మ్యూజిక్ కానీ లేవు... ఉన్నది సీరియస్ కథ, లోతైన కథనం.. అది చాలా? అంత ఆలోచించే ప్రేక్షకుల శాతం ఎంతుంటారు? ఆ సినిమా ఎలా నడుస్తుందంటారు?"

తతిమ్మా వాళ్ళూ కాస్త హెచ్చు తక్కువగా అలాంటి భావాలే వెలిబుచ్చారు.

రాజారావు నవ్వుతూ అన్నాడు.....

"ఈ సినిమాతో నేను చెప్పదలచు కున్నది చాలా అస్పష్టంగా చెప్పానని నాకు అర్థం అయింది. అందువల్ల ఇది నా ఫెయ్యిల్యూర్ అని ఒప్పుకుంటాను. నా భావాలు కొద్దో గొప్పో తెలిసిన మిత్రులూ, ఆప్తులూ కూడా అర్థం చేసుకోలేనంత గజిబిజిగా ఉంది కాబట్టే ప్రేక్షకులెవరికీ కూడా సరిగ్గా అర్థం కాలేదు! ఏ ఒక్క ఓటమితోనూ జీవితం ఆగిపోదు కాబట్టి మళ్ళీ ప్రయత్నించాలి నేను!"

మళ్ళీ ఇద్దరం మా ప్రయత్నాలలో మేం పడిపోయాము. నా చిత్రం విజయవంతమైనందువల్ల నాకు ఆర్థికంగా ఏ ఇబ్బందీ లేకపోయింది. రాజారావు ఊరికి వెళ్ళి మరికొంత పొలం అమ్ముకుని వచ్చాడు. నేనూ కొంత ఆర్థిక సాయం అందచేసి, మరి కొంత ఋణ సౌకర్యం లభించడానికి కూడా పూర్తి సహకారం అందించాను.

వాడిగా, వేడిగా, వేగంగా వ్రాస్తున్న ఓ యువ రచయిత కథ పట్టుకుని నా గత సినిమా డైరెక్టరుతోటే నా పంథాలో నా రెండో సినిమా సాగించాను. రాజారావు మళ్ళీ తనే వ్రాసుకున్న మరో కథ, మాటలు స్క్రీన్‌ప్లేతో తనే డైరెక్ట్ చేసుకుంటూ మరో ప్రయత్నం చేశాడు తన పంథాలోనే.

నిజం చెప్పాలంటే.... రాజారావు సినిమా ముందు నా సినిమా చాలా డల్‌గా ఉందనిపించింది నాకే! నా అభిప్రాయాలతో మిత్రులు, హితులు చాలామంది ఏకీభవించారు కూడా!

కానీ చరిత్ర పునరావృతమైంది.... నా సినిమా చాల కేంద్రాలలో సునాయాసంగా శతదినోత్సవాలు చేసుకొని నన్నో మంచి చిత్ర నిర్మాతను చేస్తే... రాజారావు సినిమా ఏ కేంద్రంలోనూ పాతికరోజులుపాటయినా ఆడకపోవడంవల్ల ఒకరకంగా అతడు మట్టి కొట్టుకు పోయినట్లయి పోయాడు. ఎటొచ్చీ అతని సినిమాకు చాలా మంచి టాక్ రావడం మాత్రం ఆశ్చర్యకరం అయి కూర్చుంది.

చాలా కాలం పాటు తమ ఊరికి వెళ్ళిపోయాడు రాజారావు. ఇహ తిరిగి రాడనే అనుకున్నాము అందరం.

నేను ఏక బిగిన మీద మీదనే మూడు సినిమాలు తీసేసి ఉత్సాహంగా ముందుకొచ్చిన డిస్ట్రిబ్యూటర్ల పుణ్యమా అని విజయవంతంగా ఆడించి సక్సెస్‌ఫుల్ నిర్మాతల జాబితాలో చేరిపోతున్న తరుణంలో తిరిగివచ్చాడు రాజారావు..... అంతకాలం తను కష్టపడి వ్రాసుకు వచ్చిన కథ... దానికి సంబంధించి తనే తయారు చేసుకున్న స్క్రీన్‌ప్లేతో!

అతని కథ అద్భుతంగా ఉంది! కథనంలో గమ్మత్తయిన నిండుదనం ఉంది!! సమాజానికి అత్యవసరంగా కావాల్సిన విషయాలు చాలా చాలా ఉన్నాయి అందులో!

తన కథతో నన్ను సినిమా తీయమని అభ్యర్థించాడు రాజారావు.

నేను చాలా ఆలోచించి తిరస్కరించాను. అంత రిస్క్ తీసుకునే ధైర్యం నాలో లేక పోయింది. కానయితే కొంత మేర ఆర్థిక సహాయం అందించడానికి, మరికొంత మేర ఋణ సౌకర్యానికి పూచీ పడతానికి అంగీకరించాను.

మొత్తానికి వరద మీదున్న నదిని చిన్న తెప్ప మీద దాటటానికి ప్రయత్నిస్తున్న వాడిలా రంగంలోకి దూకాడు రాజారావు. గొప్ప సాహసం అతనిది నిజానికి.

రెండు నెలలపాటు తను అవిశ్రాంతంగా శ్రమించాక ఆర్థికలోటు పెద్దదవుతున్న సమయంలో అనుకోకుండా అతని షూటింగ్ చూసిన వర్ధమాన తార అంజలి అతని సినిమా నిరాటంకంగా పూర్తవడానికి తగిన పెట్టుబడి అందించడానికి స్వచ్ఛందంగా తన అంగీకారం తెలిపింది.

అదో గొప్ప వింత ఆరోజులలో!

ఆర్థిక వెసులుబాటు లభించాక అతని ప్రయత్నం మరింత వేగంగా ఊపందుకుంది. కానీ ... ముగింపు దశకు చేరువలో ఉండగా మళ్ళీ అతనికి ఆటంకాలు ఎదురయ్యాయి.

సహజంగా ఆలస్యం అయ్యే ఇన్‌డోర్ షూటింగ్ అంతా అప్పటికే ముగిసిపోయింది కానీ తొందరగా జరిగిపోయే అవుట్ డోర్ షూటింగ్‌కు రోజుల తరబడి నిరవధికంగా

కురిసిన వర్షాలు, ఆపై వెంటనే తగ్గని సైక్లోనిక్ వెదర్, ఆవెనుక పొగమంచు... ఇలా ఆటంకాలు కలుగుతూ వచ్చాయి.

సరిగ్గా అప్పుడే అంజలి తన పెట్టుబడి ఉపసంహరించుకున్నట్లు తెలిపి సంచలనం సృష్టించడమే కాక రాజారావు మీద తన డబ్బు కోసం ఒత్తిడి కూడా మొదలు పెట్టింది. పైగా ఫీల్డులో రకరకాల వదంతులు...

"ఇంతకూ విషయమేమిటి?" అని నిలదీశాడు రఘుపతి ఓ రోజు.

"చెప్తే నమ్మగలరా?" అన్నాడు రాజారావు సంశయంగా

"ఖచ్చితంగా!" అన్నాము ముక్త కంఠంతో!

"ఓ రోజు తను నన్ను డిన్నర్‌కు ఆహ్వానించింది. నాకిష్టమైన డ్రింక్, అద్భుతమైన వంటకాలు... చాల చక్కటి మూన్‌లైట్ డిన్నర్... అంతవరకూ అంతా బావుంది! ఆ తరువాత ఆమె ప్రవర్తనే నచ్చలేదు నాకు!" అన్నాడు.

అర్థం అయింది మాకు.

ఫీల్డులో ఇలాంటివి మామూలే! వాస్తవానికి పురుషులకన్నా స్త్రీలకు ఇలాంటి ఇబ్బందులు చాలా ఎక్కువగా ఎదురవుతుంటాయి... తగిన రక్షణ వలయం ఏర్పరచుకోలేని వాళ్ళకు రెండే మార్గాలు.... లొంగిపోవడమో!... ఫీల్డుకు దూరం అయిపోవడమో!!

అరుదుగా అయినా పురుషులకూ ఈ అనుభవాలు ఎదురవుతు ఉంటాయి... ఒక్కోసారి తలఒగ్గకా తప్పదు!

రఘుపతికి ఒళ్ళు మండిపోయినట్లయింది.

"కాస్సేపు ఒళ్ళు మరచి పోయుంటే నీ సొమ్మేం పోయింది?" అన్నాడు చాలా కోపంగా.

"అలాంటప్పుడు నేనింత కష్టపడి ఈ సినీమాను ఇంత అద్భుతంగా మలచాల్సిన అవసరం లేదు. మా ఊర్లోనే ఇంకాస్త మిగిలి ఉన్న బురద మడి చెక్క దున్నుకుంటూ అక్కడే బ్రతక వచ్చు ప్రశాంతంగా!" అన్నాడు సీరియస్‌గా రాజారావు.

"ఊహాలలో బ్రతకడం మానెయ్యి రాజారావ్, ఒక ప్రశ్న అడుగుతాను... ఇప్పుడు ... ఈ చివరి దశలో నీ సినీమా ఆగిపోతుందనుకో... ముగింపజెయ్యలేక పోవడం ఎంత దారుణం?"

అప్పుడు మళ్ళీ నవ్వేశాడు రాజారావు.

"వాస్తవంలో తప్ప నేనెప్పుడూ ఊహాలలో జీవింపను రఘూ.. అదే అసలయిన సమస్య సమాజంతో నాకు! నేనీ చిత్రం పూర్తి చేశాక ఫెయిల్ అయిందనుకుందాము... అప్పుడైనా దారుణమే కదా? ఆ వాస్తవాన్ని నేనెప్పుడూ గుర్తుంచుకునే ముందడుగు వేస్తాను. అందువల్ల సినీమా ముగింప చెయ్యలేక పోయినా తట్టుకుని నిలబడగలను!" అన్నాడు.

"అంత బాధ ఎందుకు?... ఆమెతో స్నేహంగా ఉంటే పోయె కదా? ఎటూ నెలల తరబడి నీ కుటుంబానికి దూరంగానే ఉంటున్నావు కదా?" అన్నాను నేను... అనాలోచితంగా.

రాజారావు దెబ్బతిన్నట్లుగా చూశాడు... ఆ చూపును నేను ఎప్పటికీ మరచిపోలేను.

"ఒక్క ప్రశ్న రామ్మూర్తీ.. నేను దూరంగా ఉంటున్నానని మా ఊర్లో నా శ్రీమతి మరెవరితోనైనా స్నేహం ఏర్పరచుకోగలదంటావా?"

"నెవర్!" అన్నాను. నేను గాయపడి నొచ్చుకొంటూ.

"అలా ఎన్నటికీ జరగదు!" అన్నాడు రఘుపతి నమ్మకంగా.

"ఎందువల్లంటారు?"

ఆ ప్రశ్నకు నేను కానీ, రఘుపతి కానీ జవాబు చెప్పలేక పోయాము .

"అందువల్ల.... సగటు స్త్రీ తన భర్తను నమ్ముతుంది. తనలాగే తన భర్తకూడా ఉండిపోగలడని విశ్వసిస్తుంది. నిజానికది పరస్పర విశ్వాసం. ఆ విశ్వాసం మృగ్యమైన నాడు ఆ దాంపత్యం మనుగడకు అర్థమే లేదు! ఈ నిర్వచనం మానవ సంబంధాలకూ వర్తిస్తుంది!!" అన్నాడు రాజారావు తనే నిర్వికారంగా.

లాభ నష్టాలనుగూర్చి ఆలోచించకుండా ఓ మనిషిగా వీలయినంత డబ్బు సర్దుకుని మరునాడు రాజారావు దగ్గరకు నేను వెళ్ళే సరికి అతని టేబులు మీద అప్పటికే రఘుపతి ఇచ్చి వెళ్ళిన చెక్కు పేపరు వెయిట్ క్రింద ఫ్యాను గాలికి రెపరెపలాడ్తోంది.

అతని చిత్రం పూర్తయింది.

ఆలోపు రాజారావు ఖాళీ అయిపోయేడు పూర్తిగా.

ఊర్లో మిగిలి ఉండిన కాస్త పొలం, ఇల్లు అన్నీ పోయి తను ఇక్కడుంటున్న అపార్టుమెంటుకు కూడా నాలుగైదు నెలల అద్దె బకాయిలలో ఉన్నాడు. ఆ అపార్టుమెంటుకు ఫోను, కరెంటు సౌకర్యాలు తెంచి వేయబడి ఉన్నాయి అప్పటికే.

ప్రివ్యూ చూశాను అందరితో పాటు.

ఆ సినిమాలో ఏమీ లేదు వాస్తవానికి! కానీ నాకు తెలీనిదేదో చాలావుంది! దాన్ని గూర్చి నా ఎలిమెంటరీ స్కూలు రోజులలో ఎవరో ఏదో తెలిపినట్లే ఉంది. కానీ జ్ఞాపకాలు లేవు సరిగ్గా.

తరువాత హైస్కూల్లో ఉపాధ్యాయులు కానీ కాలేజీలో లెక్చెరర్లు కానీ యూనివర్శిటీలో ప్రొఫెసర్లు కానీ... చివరికి... పూనా ఫిల్మ్ ఇన్స్టిట్యూట్‌లో నాకు శిక్షణ ఇచ్చిన ఆర్ట్స్ స్కాలర్లు సైతం ఎక్కడా ఏదీ చెప్పినట్లు లేదు.

ఇంకో చిత్రం ఏమిటంటే... అంత నిడివిలోనూ ఎక్కడా అవాస్తవ మనిపించే సంఘటన ఏదీ కనిపించలేదు. అభూత కల్పనలు లేవు. అర్ధనగ్న దృశ్యాలస్సలు లేవు. యుద్ధరంగాన్ని తలపింప చేసే ఫైట్స్ గానీ, వయొలెన్స్‌లు కానీ లేవు... పైగా అన్నీ విభిన్నమైన పాత్రలు...

అయితే చాలా మామూలు పాటలు వినసొంపుగా ఉండి అలా, అలా ఎక్కడికో తీసుకువెళ్ళాయి. ఒంటి నిండా చీరలే ధరించిన స్త్రీ పాత్రలు సైతం ఎంతో ఆకర్షణీయంగా కనిపించి కన్నార్పకుండా చూసేలా చేశాయి, చిత్రం చివరిదాకా విసుగే మాత్రం లేకుండా చూడనిచ్చింది.

ఓ మారుమూల పల్లెలో ఇంకా పాలు త్రాగే వయసులోనే ఉన్న పసివాడ్ని చంకనేసుకుని ఎండు కట్టె పుల్లల కోసం ఓ తల్లి బయల్దేరడంతో కథ చాలా సాదా సీదాగా ఆరంభమవుతుంది.

కొండలో ఆమె ముగ్గురు కిరాతకుల చేత బలాత్కరింపబడి ఆ రాత్రే చెరువులో పడి మరణిస్తుంది.

పగలంతా ఎండలో శ్రమపడే కష్టజీవి అయిన తండ్రి శరీరం నుండీ కారే చమటనూ, చీకటి గుయ్యారంలా దీపం వెలుగులో తండ్రి కన్నీటినీ చూస్తూ పెరిగే కుర్రవాడు ఆ ముగ్గురినీ గుర్తించుకుంటాడు.

ఎంతో కష్టంతో సాగే చదువతనికి వివేకాన్నీ ఆలోచనలనూ ఇస్తే... కొందరు ఉపాధ్యాయులూ, పొరుగువారికి చెందిన ఓ త్రాగుబోతు మోతుబరీ అతనికి జీవితం తాలూకు విలువల్ని గూర్చి తెలియజేస్తూ వస్తారు.

అతనిలో పాతుకు పోయిన పగకూ... పెరిగే మనిషి తనానికీ మధ్యన సంఘర్షణ ప్రారంభమవుతుంది.

తమ పల్లెలో ఎదురులేని ఆ ముగ్గురు కిరాతకులనూ ఎదిరించి కొంతమేర విజయం సాధించినా ఆపై దెబ్బతిని అవిటివాడయిపోయి పట్నం ఆస్పత్రిలో పడిపోతాడు అతడు.

తిరిగి వచ్చిన తరువాత పోరాట పటిమను కోల్పోయి పిరికివాడుగా మారిపోయినట్లు కనిపిస్తాడు... కానీ... త్రాగుబోతు మోతుబరితో మాత్రం తను తన జీవితంలో ముగ్గురిని హత్య చేస్తానని ప్రతిజ్ఞా చెప్తాడు.

అప్పుడు త్రాగుబోతు మోతుబరి కాలాన్ని గూర్చి కొన్ని లెక్కలు వేసి " నీజీవితంలో నీవు ఎవరినీ చంపలేవు!... నీ చేతులకు రక్తం అంటే ప్రసక్తే ఉండదు!" అని ఘంటాపదంగా చెప్తాడు.

పిరికివాడుగా నటిస్తున్న యువకుడు తండ్రిని, బంధువులనూ ఒప్పించగలిగేలా ఓ సంఘటన సృష్టించి అజ్ఞాతంలోకి పారిపోతాడు. అయితే అతి రహస్యంగా వచ్చి వెళుతూ కొద్ది సంవత్సరాల తరువాత ముగ్గురు మోతుబరులనూ ఒకే చోట సజీవ సమాధి చెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తాడు.

ఎన్నో సంవత్సరాల పాటు సాగిన అతని ఆ సుదీర్ఘ ప్రయత్నం విజయవంతమవడానికి కొద్ది నిమిషాల ముందు ప్రకృతి చేతిలో ముగ్గురు మోతుబరులూ సహజ సిద్ధంగా ప్రాణాలు వదలడంతో అతడు గెలుపూ, ఓటమీ కాని ఓ సందిగ్ధ రేఖ మీద నిలబడి పోవడంతో కథ ముగుస్తుంది.

స్థూలంగా అదీ కథ. అలాంటి కథలెన్నో వచ్చాయి... వస్తున్నాయి.. కానీ ఆ చిత్ర నిర్మాణంలోనే పాతదనంతో కూడిన కొత్తదనం ఏదో ఉంది. అదే అర్థం కాకపోయింది నాకు.. నాకే కాదు.. ఎందరికో???

హీరో, హీరోకన్నా హీరోయిన్లు, వారికన్నా క్యారక్టర్

ఆక్టర్లు.... అందరికన్నా విలన్లు అద్భుతంగా పోటీలుపడి నటనలో జీవించిన చిత్రం.

ఆ చిత్రాన్ని నేనే కాదు.. నా మిత్రులందరూ కూడా ఓ దృశ్యకావ్యంగా అంగీకరించేశారు. కానీ బాక్సాఫీసు విషయాల్ని ముందుగా చెప్పలేకపోయారు ఒక్కరైనా.

డిస్ట్రిబ్యూటర్ల స్పందనా అంతంత మాత్రమే! నేనూ, రఘుపతీ కన్విన్స్ చేసి కష్టం మీద డిస్ట్రిబ్యూటర్లను ఒక తాటి మీదకు తేవాల్సి వచ్చింది.

రాజారావు జీవితంలో ఇదే ఆఖరి చిత్రం అనుకున్నాను నేను. అదే వాస్తవమయింది కూడా!

డిస్ట్రిబ్యూషన్, ఇహ ఆపై విషయాలు మొత్తం మా చేతుల్లో ఉంచేసి తను తెరమరుగుకు వెళ్ళిపోయాడు రాజారావు.

సినీమా రిలీజయ్యే వరకూ చీకటి అపార్టుమెంటులోనే గడిపాడు... విడుదలయ్యాక కూడా సినీమాను గూర్చి విచారించినట్లు లేదు. మొత్తానికి ఆ సినీమాకు ప్రేక్షకుల స్పందన కూడా అంతంత మాత్రమే కనిపించింది ప్రారంభంలో.

నేనూ, రఘుపతీ వెళ్ళాము నగరం చివరి ఆ అపార్ట్‌మెంట్సుకి రాజారావు కోసం.

"నీ సినీమా రిలీజయి నడుస్తోంది!" అన్నాడు కోపంగా రఘుపతి.

"తెలుసుకదా?" అన్నాడు రాజారావు క్లుప్తంగా.

రఘుపతి మరింత ఉడుక్కుని మౌనం వహించాడు.

"ప్రజలెవరైనా చూస్తున్నారా?" అని అడిగాడు రాజారావు నవ్వేసి రఘుపతి భుజం మీద చెయ్యివేస్తూ.

"ప్రేక్షకులు" అనే పదం అతని నోటినుండీ రాలేదని గ్రహించాను.

"ఆ! జనాలు చూస్తున్నారు... చివరిదాకా... కానీ ఒక్కరైనా ఒక్కమాటనడంలేదు. కనీసం ఒకరితో ఒకరైనా మాట్లాడడం లేదు. సీరియస్‌గా వెళ్ళిపోతున్నారు!" అన్నాడు రఘుపతి కోపంగానే.

అప్పుడు.. ఆ క్షణాలలో రాజారావు కళ్ళలో మెరిసిన ఓ మెరుపు, అతని పెదవుల మీద విరిసిన విజయదరహాసం నా మనసులో చిరస్థాయిగా చోటుచేసుకున్నాయి.

"రఘూ, నా పిక్చర్ గ్రాండ్ సక్సస్ అవుతుంది మన డబ్బుకు దిగులుండదు!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"డబ్బు గూర్చి నేను బాధపడను... నీ నిరాసక్తతే ..." అన్నాడు రఘుపతి.

రాజారావు రఘుపతిని కౌగిలించుకుని ఏదో అన్నాడు కానీ నాకు సరిగ్గా వినిపించలేదు.

ఈ సినిమా ఎలా గ్రాండ్ సక్సస్ అవుతుందా? అన్న ఆలోచనలో పడిపోయాను అప్పుడు.

మొత్తానికి రాజారావు అన్నదే యథార్థం అయింది. అయితే ఆ సినీమాకు క్రమంగా రష్ పెరుగుతోండగా తన బట్టలవీ సర్దుకోవడం మొదలు పెట్టాడు రాజారావు.

"ఎక్కడికి ప్రయాణం?" ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించాను.

"మాఊరికి!"

"నీ సినీమా అన్ని కేంద్రాలలో ఎవ్వరూ ఊహించనంత ఊపందుకుంది... ఇంకా ప్రింట్లు వేయించాలని డిస్ట్రిబ్యూటర్లిప్పుడు గోల పెడ్తుంటే నీవు వెళ్ళిపోతావా? అయినా అక్కడింకా ఏముంది?" అన్నాను కోపంగా.

ప్రపంచీకరణ ప్రభావం సమాజంలో తెచ్చిన మార్పులకు అతీతంగా వచ్చింది అతని జవాబు...

"నా తల్లిదండ్రులు, భార్యా పిల్లలూ... ఐమీన్... నా కుటుంబం, ఇంకా... బంధువులు, మిత్రులతో కూడిన చిన్న ప్రపంచం ఉంది కదా? "

అతడలా అనగానే నేను కొద్దిగా సిగ్గుపడ్డాను.

నా చేతుల్లో కొన్ని కాగితాలు పెడ్తూ అన్నాడు రాజారావు.... "సమాజం కోసం నేను చెప్పదలచుకున్నది నా చిత్రం ద్వారా చెప్పగలిగాననే అనుకుంటున్నాను. ఇక సమాజానికి స్వయంగా చెయ్యగలిగింది కొంత ఉంది. దానికోసం నేను మా ఊరు వెళ్ళిపోక తప్పదు!"

చిత్రం మీది ఆదాయాలన్నీ సర్వహక్కులతో సహా నీపేరిటా, రఘుపతి పేరిటా దాఖలు చెయ్యబడ్డ నోటరీ అఫిడవిట్ ఆ కాగితాలు.

"ఇదేమిటి?" అన్నాను ఖంగుతిని.

"ఈ చిత్రం మీద మీ ఇద్దరి డబ్బూ చాలా ఉంది! మీరు షూరిటీలిచ్చిన లోన్లున్నాయి. అవన్నీ జమయ్యాక మిగులుతూ వచ్చే డబ్బు ఏమైనా ఉంటే నా పేరిట పంపుతూ ఉండండి...

అది నా కార్యాచరణకు ఉపకరించవచ్చు!" అన్నాడు ఆ వింత వ్యక్తి.

ఆ చిత్రం విజయ పరంపరల్ని చూడకుండా ఏదో మారుమూలనున్న తన ఊరికి అతడు వెళ్ళిపోయినా క్రమంగా చాలా పెద్ద మొత్తాలనే అతని పేరిట చెక్కులరూపంలో పంపగలిగాము నేనూ, రఘుపతీ.

ఓ హిందీ నిర్మాత ఆ చిత్రాన్ని పెద్ద మొత్తంతో యధాతథంగా కొనుక్కుని "లంగడీ ఆదమీ!" పేరిట హిందీలోకి డబ్ చేసుకున్నాడు.

ఆర్నెళ్ళ తరువాత అదే నిర్మాత మళ్ళీ దాన్నే యధాతదంగా "ఊండెడ్ సోల్జర్" పేరిట అంగ్లంలోకి డబ్ చేసుకోవడానికి మళ్ళీ హక్కులు కొనుక్కున్నాడు మా వద్ద.

డబ్బయితే అతనికి పలుమార్లు పంపగలిగాము కానీ అతని విషయాలు ఏవీ మాకు తెలిసే అవకాశం లేకపోయింది. ఫోను సౌకర్యానికి కూడా ఆమడదూరంలో ఉన్న అతని గ్రామానికి వెళ్ళి అతన్ని చూసిరావడానికి నిరంతర జీవన సంగ్రామం ఇంక కాలం విరామ మివ్వక పోయింది మరి.

రాజారావును గూర్చిన ఆలోచనలతో రాత్రంతా మేలుకుని తెల్లవారుఝామున ఎప్పుడో నిద్రపోయిన నన్ను తట్టిలేపాడు రఘుపతి.

బాగా పొద్దెక్కింది.

స్టేషను వెలుపలికి వచ్చి ఓ జీపు మాట్లాడుకుని బయల్దేరాము. జీపు పదిహేను కిలోమీటర్లే వెళ్ళింది. ఆపై కొండదారి. జీపు వాడే అక్కడ ఓ ఎడ్లబండి కుదిర్చాడు. అందులో దాదాపు ఐదారు కిలోమీటర్ల దూరం కొండలమధ్య, డొంకలమధ్య ప్రయాణించి గమ్యం చేరాము.

ఆ పల్లెటూర్లో అతనిల్లు బాగా పెద్దదే! ఆ మధ్యే కట్టించుకున్నట్లున్నారు... చాలా సౌకర్యంగా ఉంది! కానయితే చాలా సాదాసీదాగా ఉంది!!

అతని కుటుంబీకులు కూడా పెద్దగా నగా నట్రా లేకుండా సాధారణంగా ఉన్నారు. అయితే ఎవరి ముఖంలోనూ ఎక్కడా ఏ అసంతృప్తీ లేదు. చాలా ప్రశాంతంగా, ఆనందంగా, నిండుగా ఉన్నారు.

"అంత డబ్బు పంపాము... పంపుతున్నాము... అఫ్‌కోర్స్ అతని డబ్బే అనుకో.. ఏం చేశాడంటావు? ఇంత సింపుల్‌గా బ్రతికేస్తున్నాడు?" అన్నాడు రఘుపతి.

అతని ప్రశ్నకు మరునాటి ఉదయాన్నే జవాబు లభించింది.

పెందలాడే మమ్మల్నో కిలోమీటరు దూరం నడిపించి ఓ అద్భుతమైన లొకేషన్ మధ్యకు తీసుకువెళ్ళాడు రాజారావు.

పచ్చదనంతో పరవశిస్తున్న ప్రకృతి మధ్య ఓ చిన్న మైదానం. అందులో పదహారు అడుగుల పొడవు వెడల్పులతో ముప్పయి అడుగుల సమాంతర దూరంలో లెక్కలేనన్ని పెంకుల ఇండ్లు వలయాకారంలో కాటేజీలలాగా కనిపిస్తున్నాయి. ప్రతి ఇంటిలో ఓ మంచం, దానిమీద ఓ పరుపు, దిండు, దుప్పటి దోమ తెరలు. ప్రతి ఇంటికీ చిన్న మరుగు దొడ్డితో కూడిన నీళ్ళగది.

ఇంటికొకరు చొప్పున వయస్సులు పైబడ్డ మనుష్యులు!... స్త్రీపురుషులందరూ తెల్లని వస్త్రాలు ధరించి... మనసులలో, ముఖాలలో ప్రశాంతతలను నింపుకుంటూ...!!

గతంలో మా నగరంలో చెట్ల క్రిందా, ప్లాట్‌ఫారాల మీదా కనిపించిన వాళ్ళూ కొందరున్నారు వారిలో!! ఎవరూ, ఎవరితోటీ పెద్దగా మాట్లాడడం లేదు. ఎటుచూసినా ప్రశాంతమైన నిశ్శబ్దం ఎదురవుతోంది.

అక్కడున్న వారిలో ఒకామెను చూడగానే దిగ్భ్రాంతి కలిగింది నాకు. ఆ శతాధిక వృద్ధురాలు మా దూరపు బంధువు.

నేను చిత్రరంగాన్ని ఎన్నుకుని మా ఊరు వదలక మునుపు... ఆర్నెళ్ళకో, ఏడాదికో ఒక పర్యాయం ఆమె మా ఇంటికి వచ్చి కొద్ది కొద్ది రోజులపాటు ఉండి వెళ్తూండేది.

చివరిసారి ఆమె మా ఇంటికి వచ్చినప్పుడు ఉన్న కొద్దిరోజులూ ఎందుకో బాధపడ్తున్నట్లు కనిపించింది. వెళ్ళిపోయేముందు....

"ఉమ్మడి కుటుంబాలు పోయి ఎవరిదారి వారిదయి పోతోంది. చేతిలో అర్థం పంపకాలయిపోయింది. ఇప్పుడు ప్రేమగా చూసేవాళ్ళూ లేరు. వయస్సు పైబడిపోతోంది, శరీరంలో శక్తి సన్నగిల్లుతోంది!

మీ ఇంటికి వచ్చినప్పుడు కొద్దిరోజులయినా ప్రశాంతంగా ఉంటూండేది... ఇప్పుడు నేనెక్కడికీ వెళ్ళకూడదని చట్టం కూడా చేస్తున్నారు మావాళ్ళు. ఇంక మీదట ఇక్కడికీ రాలేను...."

అంటూ నా తల్లితో చెప్పుకుని కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుంటూ ఆమె శెలవు తీసుకోవడం నేను మరచి పోలేక పోయాను. నాకు చాలా రోజుల పాటు చాలా చాలా బాధను కలిగించింది ఆమె నిష్క్రమణం.

ఆ తరువాత ఇన్నేళ్ళకు ఆమె అక్కడ కనిపించడం ఆనందాశ్చర్యాలను కలిగించింది నాకు.

పండుటాకులా మిగిలివున్నా పరమ ప్రశాంతంగా కనిపిస్తుండడం నా ఆనందానికి కారణం అయితే... ఎక్కడి మా ప్రాంతం? మరెక్కడి ఈ ప్రాంతం??? తాలూకాలు దాటి జిల్లాలు దాటి ఇన్ని వందలమైళ్ళ దూరానికి ఆమె ఎలా చేరుకోగలిగిందా అన్నది ఆశ్చర్య కారణం.

నేను వెళ్ళి పలకరించగానే ఆనందంతో కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుంది! మా వాళ్ళందరినీ పేరుపేరునా అడిగి కుశలం తెలుసుకుంది.

"ఇక్కడ మీ కెలా ఉంది?" అని ప్రశ్నిస్తే...

"బ్రతికుండగానే భగవంతుడు నాకు స్వర్గప్రాప్తి కలిగించాడు నాయనా!" అంది తృప్తిగా ఆకాశానికేసి చేతులు జోడించి.

అక్కడున్న అందరిలోనూ ఆ తృప్తి, వెలుగులు సుస్పష్టంగా కనిపిస్తూనే ఉన్నాయి.

ఓపికున్న కొందరు దగ్గరలోని కాలువకు వెళ్ళి స్నానాలు చేసి వస్తున్నారు. మేము ముగ్గురమూ కూడా వెళ్ళి కాలువ నీళ్ళలో కాస్సేపు ఈత కొట్టి వచ్చాము.

పదిగంటల ప్రాంతంలో మైదానం మధ్యలో ఎక్కడో ఏ చెట్టుకో కట్టబడిన గంటను మ్రోగించారు ఎవరో... అప్పుడు... మైదానంలో చెట్ల క్రింద కూర్చున్నవారు, పెంకుటిళ్ళలో ఉన్నవారు... అందరూ మైదానానికి ఓ కొసనవున్న పెద్ద షెడ్డు దగ్గరకు నడుస్తున్నారు నిశ్శబ్దంగా.

ఈ వ్యక్తి అందిస్తున్న ఎర్రని బాదం ఆకుల విస్తర్లు పట్టుకు వెళ్ళి మరో ముగ్గురు వ్యక్తులు వడ్డిస్తున్న ఆహారం తెచ్చుకుంటున్నారు అందరూ.

నేనూ, రాజారావు, రఘు కూడా వరుసలో వెళ్ళి ఆహారం తెచ్చుకుని ఓ రావి చెట్టు క్రిందున్న అరుగు మీద కూర్చుని తిని ప్రక్కనే పారుతున్న పిల్లకాలువలో చేతులు కడుక్కుని నీళ్ళు త్రాగాము.

గత రోజు పగలూ, రాత్రీ రాజారావు వాళ్ళింట్లో తిన్న రుచికరమైన పదార్థాలకన్నా కూడా రుచికరంగా ఉంది ఈ ఆహారం.

మధ్యాహ్నం మూడు గంటల నుండీ అక్కడున్న శతాధిక వృద్ధులు సైతం ఏదో ఒక పనిచేస్తూ కనిపించారు. అదంతా చూస్తుంటే ఆ ప్రదేశం వదిలి వెళ్ళబుద్ధి పుట్టడం లేదు. సాయంకాలం ఆరుగంటలకు మళ్ళీ గంట శబ్దం వినిపించాక అందరితోపాటు రేకుల షెడ్డు వద్దకు వెళ్ళి మట్టి విస్తర్లలో ఆహారాన్ని తెచ్చుకుని తిన్నాము.

ఏడుగంటలయ్యేసరికి ఎక్కడి వాళ్ళక్కడ తమ తమ పెంకుటిళ్ళలోకి వెళ్ళి పోవడంతో మైదానం అంతా ఖాళీగా కనిపించసాగింది.

ఇహ అప్పుడు రాజారావు ఇంటికేసి నడుస్తుండగా అన్నాడు రఘుపతి...

"ఇంత గొప్ప యజ్ఞాన్ని నిర్వహిస్తూ మాకెవ్వరికీ తెలియనివ్వలేదెందుకు?"

"ప్రపంచంలోని అనాథలందరినీ ఆదుకోలేను. కనీసం కళ్ళకు కనిపించి నా దృష్టికి వచ్చే వాళ్ళలో కొందరికయినా కాస్త నింపాదిని కలిపించడం, ఆఖరి దశలోని వాళ్ళు ప్రశాంతంగా తమ చివరి మజిలీకి చేరుకోవడానికి సహకరించడం చేస్తున్నానో మనిషిగా!... దానికిక ప్రచార ఆర్భాటమొకటెందుకు?" అన్నాడు రాజారావు.

తిరుగు ప్రయాణంలో రైల్లో అన్నాడు రఘుపతి....

"రామ్మూర్తీ, నా జీవితంలో నేనో దృశ్యకావ్యాన్ని తీయడానికి ప్రయత్నిస్తాను!"